

РЕШЕНИЕ

№ 7574

гр. София, 03.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора С. Димитров, като разгледа дело номер **6922** по описа за **2013** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на З. Н. И. с ЕГН [ЕГН], от [населено място], против Решение от 05.04.2013г. на СРС, 12 състав по н.а.хд.3894 / 2012г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 1710 / 20.01.2012г. на Началник АНД при ОПП - СДВР.

С НП на основание чл.183, ал.4, т.3 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 6,т.1, предложение второ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) вр. чл.7,т.1, б."б" от Наредба 17 от 23.07.2001г. за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали.

Иска се съдът да постанови отмяна на решението и на НП. Излагат се доводи относими към основанията по чл.348,ал.1,т.1 вр. ал.2 НПК - неправилно приложение на закона за отмяна на решението, конкретно се твърди постановяване на решението при неизяснена и спорна фактическа обстановка, с оглед на което се иска да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане. Твърди се и нищожност на издаденото НП, тъй като нарушението е установено със система за видеонаблюдение и в отсъствието на контролен орган, в който случай на основание чл. 189, ал. 4 ЗДвП се предвиждало издаването на електронен фиш.

В съдебно заседание касационният жалбоподател се явява лично и поддържа касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба - СДВР, не е изразил становище по същата и не е представляван по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна, а решението на СРС - за неправилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани доказателства.

Административен съд София град, IV касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**, но по различни от изложените в жалбата съображения.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП, което подлежи на съдебен контрол, от законен състав на компетентния съд и в рамките на правомощията му.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Процесното НП е издадено въз основа на Акт за установяване на нарушение, съставен на 11.01.2012г. за извършено от касатора нарушение на 01.08.2011г., установено със система за видеонаблюдение, а деянието от фактическа страна е обективизирано в преминаване на червен светофар при управление на лек автомобил, собственост на касатора. Свидетелят Г. изрично е заявил пред съда, че 10 минути след като е извършено нарушението, записа се получава в СДВР и служителите го преглеждат, ако е реално нарушение, се изпращала призовка на нарушителя - на собственика на автомобила, информация за който се съдържа в системата на КАТ, системата автоматично печатала призовката. Този свидетел е съставил акта за установяване на нарушението въз основа на заснетото. В идентичен смисъл но по-подробни от гледна точка на самото нарушение, заснето със системата, са показанията на свидетелката П. (при съставянето на акта). Същата е заявила, че снимковия материал и видеоклипа се показвал на нарушителя след като е заявил, че е водач на автомобила и му се съставял акт. Не е спорно, че не е издаден електронен фиш.

При тези факти, СРС е приел, че не е допуснато нарушение при издаването на АУАН и НП. Този извод не се споделя от касационната инстанция.

От фактите, установени пред СРС следва, че още на 01.08.2011г. органите на СДВР са били в известност както за извършването на нарушението, така и за конкретното лице, което е отговорно за извършването му и изрично е предвидено да бъде субект на административното наказателната отговорност за извършването му. Това следва от член 188, ал.1 от ЗДвП. Съгласно първото изречение на разпоредбата, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Второто изречение предвижда, че собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого

е предоставил моторното превозно средство. Следователно, собственикът на автомобила е административнонаказателно отговорно лице съгласно чл. 188, ал. 1, изречение първо ЗДвП към момента на извършване на нарушението, известно на контролните органи.

Предвиденото по чл. 188, ал. 2 ЗДвП – практически в хипотезата на собственост на моторното превозно средство на физическо лице, представлява правна възможност и не въвежда императивно задължение за собственика изрично да заяви дали друго лице е управлявало автомобила към момента на нарушението, съответно не въвежда задължение на органите да му отправят призовка за да се яви пред тях и заяви посоченото обстоятелство. Наличието на волеизявление по чл. 188, ал. 1, изречение второ ЗДвП не представлява процесуална предпоставка за издаването на АУАН за извършено нарушение на собственика на автомобила.

Следователно, по силата на чл. 188, ал. 1 ЗДвП, предоставената правна възможност на собственика на автомобила да се освободи от отговорността за извършеното нарушение при управление на същия автомобил, като посочи друго лице, не опровергава обстоятелството, че лицето, на което може да бъде ангажирана отговорността за извършено нарушение е известно към датата на констатиране на административното нарушение, независимо от лицето, което фактически е управлявало автомобила.

Преклузивният тримесечен срок за съставянето на АУАН, започва да тече от откриване на нарушителя, съгласно чл. 34, ал. 1 ЗАНН, т.е. от 01.08.2011 г. на която дата както са били известни както извършеното нарушение, така и административнонаказателно отговорното лице. Член 188, ал. 1, изречение първо от ЗДвП е специална разпоредба по отношение на определянето на лицето, което носи отговорност за нарушение извършено с МПС. Във връзка с тази разпоредба, нарушител по смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН е лицето, което законодателят определя като отговорно за извършеното нарушение. Преценката на органа дали да бъде поканен собственика за да посочи друго лице, което евентуално е извършило нарушението, не е безгранична във времето и е следвало да бъде извършена в срока по посочената разпоредба.

Изложеното обуславя извод, че е допуснато нарушение при образуване на административно-наказателното производство чрез съставянето на акт за установяване на нарушение след изтичането на срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, а изводът за обратното на СРС е неправилен. Изтичането на този срок преклудира правото на държавата да преследва и да накаже нарушителя и в този смисъл акта за установяване на нарушението и издаденото въз основа на него НП са издадени без правно основание.

Предвид пропускането на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, не е следвало да бъде издаден Акт за установяване на нарушението и да се образува административно-наказателно производство, съответно не е следвало да се издава процесното НП тъй като правото на държавата да установи и накаже лицето е погасено. Изложеното обуславя извод НП е незаконосъобразно. Като е достигнал до извод за обратното, СРС е постановил неправилен акт в противоречие с материалния закон. Налице е соченото касационно основание за отмяната на съдебното решение, съответно съдът следва да отмени и НП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 05.04.2013г. на СРС, 12 състав по н.а.хд.3894 / 2012г.,
ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 1710 / 20.01.2012г. на Началник АНД при
ОПП - СДВР, с което на основание чл.183, ал.4, т.3 ЗДвП на З. Н. И. с ЕГН [ЕГН],
от [населено място] е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50
лв. за нарушение на чл. 6,т.1, предложение второ от Закона за движението по
пътищата, във връзка с чл.7,т.1, б."б" от Наредба 17 от 23.07.2001г. за регулиране на
движението по пътищата със светлинни сигнали.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.